

POSTANOWIENIE

8 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marta Romańska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 8 marca 2024 r. w Warszawie
zażalenia R. C.

na postanowienie Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie
z 23 sierpnia 2023 r., XVII GC 387/22,
w sprawie z powództwa R. C.
przeciwko F. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o ustalenie,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 23 sierpnia 2023 r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie odrzucił skargę R.C. - powoda w sprawie przeciwko F. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia referendarza sądowego z 20 czerwca 2023 r., którym oddalony został wniosek powoda o ustanowienie dla niego pełnomocnika z urzędu. Jako podstawę rozstrzygnięcia powołał art. 424⁶ § 3 k.p.c., a za przyczynę wydania – niedopuszczalność skargi z uwagi na jej przedmiot (art. 424¹ k.p.c.) oraz brak zdolności postulacyjnej wnoszącego skargę (art. 87¹ § 1 k.p.c.).

Zażalenie na postanowienie z 23 sierpnia 2023 r. powód złożył osobiście.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c., w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych, które dotyczy także czynności procesowych podejmowanych przed sądem niższej instancji, chyba że strona jest osobą wymienioną § 2 tego artykułu. Powód niewątpliwie nie ma wymaganej przez ten przepis zdolności postulacyjnej. W związku z tym jego zażalenie od postanowienia Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie powinno być sporządzone i podpisane przez adwokata lub radcę prawnego.

Zażalenie sporządzone i podpisane przez stronę nie mającą zdolności postulacyjnej przed Sądem Najwyższym jest dotknięte brakiem formalnym nieusuwalnym, skutkującym odrzuceniem środka odwoławczego jako niedopuszczalnego, bez wzywania do uzupełniania tego braku i bez możliwości jego usunięcia przez pełnomocnika (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 23 lutego 2012 r. V CZ 132/11, z 21 września 2011 r., I CZ 59/11, z 25 sierpnia 2010 r. II UZ 16/10, z 6 listopada 2008 r. III CZ 35/08). Skutki niezachowania przymusu adwokackiego normowanego przez przepis art. 87¹ § 1 k.p.c. reguluje ogólnie art. 130 § 5 k.p.c., a w odniesieniu do środków odwoławczych objętych przymusem adwokackim, w tym zażaleń do Sądu Najwyższego, obowiązują szczególne regulacje (art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c., art. 370 k.p.c. i art. 373 k.p.c.) przewidujące odrzucenie zażalenia wniesionego osobiście przez stronę.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu.

[ał]

[SOP]